

haustum vinum concoquitur, minusque infestatur. An quia vinum dulce lenes, ac lentum est, itaque foramina obfarcit, atque intersepat: austerum contra, exasperans, rigidum est: facilem item ascensum calori hoc praestat, dulce autem obstruere foraminum calorem arceat, ac inhibet. Vinolentiam vero parte concalescens superna oriri dictum iam est. Addo etiam, quod vinum dulce inodorum, austerum autem odorum est: odor autem omnis caput tentat, & ingratuat. 14 Cur a vino diluta meracius tamen, caput postridie magis dolemus, quam vincto. An merum, quia crassius est, foramina capitis angusta subire ipsum non potest, sed vim suam, atque odorem, & calorem tantum transmittit. Dilutum autem illud, quoniam per aquam admixtionem tenuius factum est, facile ipsum subit, ac penetrat: cum tamen partem corpulentiam, facultatisque meri non mediocrem adhuc retineat, concoctu difficilius est: nam & humida, omnium difficilima concoqui, & corpora longe peruicaciora, quam facultates eorum persistere nouimus. 15 Cur in exercitati magis, quam in exercitati, ad vinolentiam vsque potare, & vino facilius solui possunt? An quoniam qui excrementa, humorisque in se continent, vinam copiose profundunt: quod facit, ut plus bibi, & leuari facilius possit, quoniam non multum vinosi humoris in ventre remaneat. Atqui in exercitati, humidi sunt, excrementisque redundant. Exercitati contra, siccis, siticulisque, ut vini humor sese totum insinuare corporibus possit. Statim igitur hic vini impetus vrinam retractat, & post, humor hic in corpore insidens, grauitatem creatur nimirum potest. 16 Cur vinum aliquos retardos, alios superbos reddit, atque infanibundos? Contrario. nam adfectu id agitur, quomodoquidem alteri magis, alteri minus moueantur? An (ut Chazemon ait) *vinum sese pro moribus utentium applicat*. Contraria igitur reddit, non quae eadem sed quae sunt dissimilia: ut ignis alia exccat, alia humefacit, sed non eadem: & quidem glaciem liquefacit, salem indurat. Nam & vinum ut quod suapte natura humidum sit, homines tardiores incendit, redditque mobiliores: contra, mobiliores dissoluit, atque retardat. Unde plerisque melancholicis penitus resolui, labisque in crapulis nouimus. Ut enim balneum corpora perstricta, duraque relaxat, agillioraque facit, humida vero & mobilia dissoluit, atque infirmat: sic vinum quasi interna hominis diluens,

Α καταπίπτει ο ενυπαρχων οίνος, κη ησίων ενοχλεις η σπι το υβρ γλυκυ λεανικον τε εστι κη κλιζρον, (εμφρασει ους τοις ποροις) το η αυσηρον, τε αραυκον κη το υβρ δυπετο ποιει τω θερμω τω αιαφορον ο η γλυκεις, σε η αυτω, τοις ποροις εμφρασειαν οη δε ηβρ αιω θερμω αντων οβιν η μεση, ειρηται. επε η ο υβρ γλυκεις, αιδος ο δε αυσηρος, ου οβρη κη πασα βερυειε κη φδωλ. εδη δια τω δυτο τε κειρα υβρου υβρ, ακερατερου η, ωσθεν μελλον ποιωσι τ κη φδωλ, η δυτο τε ακραλεις, η σπι ο υβρ ακερατος, παχυμερης αυ, εις τοις πει τω κη φδωλ ποροις σενοις οντας, αυτος υβριν εις πιπτει, η δε δυναμις αυτη, η οσρη κη θερμω τοις ο δε κειρα υβρου, μιχθεις λαπτω τω υδρα αυτος εις δυεται, εχων δε σωμα, κη της δυναμειος πολυ της τε ακρατου, διεπιπτυσθη οβι τατε γδ υγρα [πειτων] οησπιπτοτατα, κη τα σωματα ηβρ εν αυταις δυναμειων. ει δια τι μελλον δυναμειον εις μεδωλ οι αργυμασι ηβρ γερυμασ υβρων, κη βρον απαλλα ατλοσιν; η οητε [οι] εχοντες αειεττωμα κη υβρον εν αυτοις, ερηπικαι γινονται οσρη ποιει δυναμωτ η πην, κη υβρον καυφωσ εχην, δια το μη εμυβρον πολυ υβρον ανωδες, οι υβρ ουα αργυμασι, υβροι κη αειεττωμαπικαι εσιν. οι δε γερυμασμενι, ξηροι ως εις το σωμα τουτοις η υγροτοις η οησεα κεινετα. διδιε τε ου αιπασα τη ου ρηση η φορε αυτη η υβρον εμυβρον τι υβρον τω εν τω σωματι, βαρ ποιει. ις δια τι ο οίνος και τετυφωυβροι ποιει και κωμικοις εναντια γδ η διαδεσις. ο υβρ γδ, μελλον εν κηνησφ ο δε ησίων. η ως αβρ Χαιριμων ειπε, Των χερσ υβρων γδ τοις εβροις κερεινται, ταιαντια ους ποιει, ου ταυτα, δηα τα μη ομοιοις εχοντα. ως αβρ και το πωρ, τα υβρ ξεραειε, τα δε υβραειε, αλλ ου ταυτα κη η κηκε τον κρυσταλλον, και ηηγησι τοις αλας. και ο οιν (υγροε γαρ οβι τω φυση) τοις υβρ βραδυτεροις επαιειε και δεαττοις ποιει, τοις δε δεαττοις ευλυει. διο ενος ηβρ μεταγχελικον τη φυση, εν της κεραιταλας εκλελυ υβροι γινονται παμπαν, ως αβρ γδ το λουθεν τοις υβρ σωμα δε υβροις το σωμα και σκληροις, δικνητοις ποιει, τοις δε δικνητοις και υβροις, εκλυει: ουτως ο οιν, ως αβρ λυων τα εντοις, ααφρ.